vers VO OR vers

LEZING 10
69 MINUTEN

LEVITICUS

23

De jaarlijkse feesten van Israël en hun vervulling in Christus en het tijdperk van de gemeente.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/leviticus/23

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De feestkalender en heilige samenkomsten	2 min	4
2	De feesten wijzen op Christus en de oogst	2 min	5
3	Voedsel, oogst en dankbaarheid aan God	3 min	6
4	De godsdienstige en burgerlijke kalender	2 min	8
5	Sabbatsrust en het Feest van ongezuurd brood	2 min	9
6	Het Pascha herdenkt de uittocht uit Egypte	2 min	10
7	Het avondmaal en de bevrijding door Christus	2 min	11
8	Ongezuurd brood als beeld van een heilig leven	3 min	12
9	De eerste oogstschoof voor de Heere	2 min	14
10	Christus als Eersteling van de opstanding	3 min	15
11	Het Wekenfeest en de vijftig dagen	3 min	17
12	Broden, offers en nalezing bij het Wekenfeest	3 min	19
13	Pinksteren en de eerstelingen van de gemeente	6 min	20
14	De najaarsfeesten en hun onzekere vervulling	3 min	23

15	Voorschriften voor bazuinen en verzoening	2 min	25
16	Het Loofhuttenfeest als inzamelingsfeest	2 min	26
17	Wonen in hutten als herinnering aan de woestijn	2 min	28
18	Bazuinen en verzoening bij de wederkomst	5 min	29
19	Loofhutten en het duizendjarig rijk	4 min	32
20	De woestijnreis als beeld van ons geloofsleven	4 min	34
21	Drie feesten als beelden van de gemeentetijd	2 min	37
22	Christenen als vreemdelingen en pelgrims	2 min	38
23	Loofhutten en Zacharia in de gemeentetijd	2 min	39
24	Bazuinen als aankondiging van Jeruzalems val	3 min	40
25	Christus onder ons en de grenzen van de uitleg	3 min	42
	Om verder te lezen		43

1

De feestkalender en heilige samenkomsten

We gaan kijken naar Leviticus hoofdstuk 23, waarin de voorschriften staan over de jaarlijkse feesten of feesttijden van de Heere. Dit was het hele feestjaar, de kalender. Er waren verschillende belangrijke gebeurtenissen waarvoor Israël bijeen moest komen voor wat een heilige samenkomst werd genoemd. Je zult die uitdrukking in dit hoofdstuk vaak tegenkomen:

> U moet op diezelfde dag uitroepen dat u een heilige samenkomst hebt. U mag geen enkel dienstwerk doen. Het is een eeuwige verordening, in al uw woongebieden, al uw generaties door.
>
> LEVITICUS 23:21

Een samenkomst is een bijeenkomst. Over elk van deze bijzondere dagen wordt ons verteld dat ze geen gewoon werk mochten doen, omdat die dagen als sabbatsrust zouden gelden.

We weten dat de zevende dag van elke week een sabbatsrust was, maar de bijzondere feestdagen waren ook allemaal dagen van sabbatsrust. De Joden zouden in de loop van een jaar eigenlijk heel wat rusten, want ze hadden ook zoiets als een sabbatsrust op de eerste dag van elke maand, bij nieuwe maan. Dat komt hier niet aan de orde. Dit gaat over de gebeurtenissen die maar eenmaal per jaar plaatsvinden. Israël had wekelijkse heilige dagen op de sabbat, maandelijkse heilige dagen bij nieuwe maan, wat het begin van elke maand was, en dan waren er jaarlijkse heilige dagen. Dit hoofdstuk bevat de volledige kalender van de jaarlijkse heilige dagen. Ze worden feesten van de Heere genoemd. Het zijn feesttijden.

Drie daarvan zijn feesten die een week duren: het Pascha, wat wij gewoonlijk Pinksteren noemen, en het Loofhuttenfeest. Dit waren feesten die een week duurden, dus van iedere volwassen Joodse man werd verwacht dat hij naar Jeruzalem kwam, of naar de plaats waar de tabernakel stond. De tabernakel heeft nooit in Jeruzalem

gestaan. De tabernakel stond eigenlijk in Nob en op enkele andere plaatsen toen ze het land binnenkwamen, waaronder Silo. Uiteindelijk verving de tempel de tabernakel, en die stond in Jeruzalem. Vanaf dat moment moesten de Joden altijd minstens drie keer per jaar naar Jeruzalem gaan voor deze feesten die een week duurden.

2

De feesten wijzen op Christus en de oogst

Naast de feesten die een week duurden, waren er bepaalde bijzondere dagen. Wat dit voor ons als christenen bijzonder interessant maakt, is dat de feesten, zoals we in het Nieuwe Testament hebben gezien, vooruitwijzen naar Christus. We hebben al meer dan eens gelegenheid gehad om over het Pascha te spreken. In Exodus werd het ingesteld. Het is genoemd in andere gedeelten die we eerder hebben bekeken. Natuurlijk hebben we gezien dat Paulus zei:

> Verwijder dan het oude zuurdeeg, opdat u een nieuw deeg zult zijn. U bent immers ongezuurd, want ook ons Paaslam is voor ons geslacht: Christus.
>
> 1 KORINTHE 5:7

Het interessante hieraan is dat Christus niet alleen de vervulling van het Pascha is, maar dat Hij het vervulde op precies de dag van de Joodse kalender waarop het Pascha werd gevierd. Dat wil zeggen, de dingen die tijdens deze feesten werden gedaan, wijzen vooruit naar iets wat in het Nieuwe Testament werkelijkheid zou worden. En datgene in het Nieuwe Testament waarnaar ze vooruitwezen, gebeurde ook werkelijk op de dag waarop de Joden het volgens hun kalender vierden. Hetzelfde geldt voor Pinksteren. Op de pinksterdag, die ook een van de feesten was, op de dag waarop de Joden het vierden, viel de Heilige Geest op de gemeente. En dat was de vervulling van datgene waarnaar in het pinksterfeest werd uitgezien.

Het is best interessant hoe deze feesten in twee groepen uiteenvallen. Er zijn feesten in het voorjaar en de vroege zomer, en dan zijn er feesten in de late zomer of de herfst. Ze zijn voornamelijk gebaseerd op het landbouwjaar, op de oogsttijden. Het Pascha valt

zo ongeveer in de tijd dat de gerstoogst wordt binnengehaald. Er is een dag waarop de eerste gerstschoven voor het aangezicht van de Heere worden bewogen, tijdens de week van het Pascha.

Pinksteren valt in de tijd van de tarweoogst. De gerst werd eerder rijp dan de tarwe, dus bij het eerdere feest worden de gerstschoven als eerstelingen voor het aangezicht van de Heere bewogen. Dan komt Pinksteren, vijftig dagen later, en dan is het ongeveer tijd om de tarwe te oogsten. Het Loofhuttenfeest, dat later in de herfst valt, is de tijd waarin de fruitoogst, druiven en andere vruchten, werd binnengehaald. Zoals bij de meeste oude samenlevingen en, eerlijk gezegd, bij de meeste oude godsdiensten, hielden hun feesten verband met oogsttijden en tijden van feestvieren.

3

Voedsel, oogst en dankbaarheid aan God

Bijna elke diersoort behalve de mens leeft heel dicht bij zijn voedselbron. Bijna alle dieren besteden alle uren dat ze wakker zijn aan het zoeken naar voedsel. Ze verbouwen geen voedsel zoals wij dat doen; ze zoeken naar voedsel. Daardoor is eten dag in dag uit een belangrijk onderdeel van hun leven. Vroeger was dat bij mensen ook zo. Tegenwoordig hebben we een paar boeren die al ons voedsel verbouwen, en wij gaan gewoon naar de winkel en kopen het eens per week. De rest van onze tijd hoeven we er niet eens over na te denken waar ons voedsel vandaan komt.

Maar de mensen in de oudheid moesten het land bewerken om aan voedsel te komen. Vaak werkten ze twaalf uur per dag, in het geval van Israël zes dagen per week, om hun voedsel te verbouwen en te oogsten en te bereiden, enzovoort. Net als de rest van de

natuur leefden mensen vroeger met eten als middelpunt van hun leven. Dat komt doordat God het eten heeft gemaakt tot een voorafbeelding en een schaduw van ons geestelijk welzijn. Jezus zei:

> Werk niet om het voedsel dat vergaat, maar om het voedsel dat blijft tot in het eeuwige leven, dat de Zoon des mensen u geven zal; want Hem heeft God de Vader verzegeld.
>
> JOHANNES 6:27

Voedsel was voor volken in de oudheid een heel belangrijke, centrale kwestie. Dat zou het voor ons ook zijn als we niet alle landbouwmachines en andere dingen hadden die het mogelijk maken dat drie procent van de bevolking al het voedsel voor het hele land verbouwt. Er was een tijd dat ongeveer zestig procent van de Amerikaanse bevolking uit boeren bestond. Nu is dat drie procent, en die drie procent verbouwt al het voedsel voor het hele land en ook voor het grootste deel van de rest van de wereld. Dat is iets verbazingwekkends. Wij leven dus niet dicht bij het land, dicht bij de voedselproductie. Voedsel staat niet echt centraal, behalve wanneer we honger krijgen en het eten.

Maar in die dagen was het binnenhalen van het voedsel, het binnenhalen van de oogst waarvoor ze zoveel maanden hadden gewerkt, voor hen een groot feest. Ze haalden daarmee de voorraad binnen van wat ze het komende jaar zouden eten. Daarom hadden ze deze feesten, die op die momenten plaatsvonden. Maar die hadden ook een godsdienstige betekenis die niet specifiek met de landbouw te maken had. Het Pascha was natuurlijk een herdenking van de ontsnapping uit Egypte. En wanneer ze de eerstelingen aan God offerden, was dat in wezen hun manier om te zeggen dat God in alles voorziet. Het offeren van de eerstelingen aan Hem is een manier om te zeggen dat de hele oogst Zijn eigendom is. Hij zal ons het grootste deel ervan laten eten, maar wij geven Hem het eerste gedeelte als gedachtenisgave om dat te erkennen.

Het is net als wanneer de mensen een graanoffer aan de Heere brachten. Voordat de priester het graan voor zichzelf mocht nemen, moest hij een gedeelte ervan, als een soort eersteling, op het vuur werpen, op het altaar, zodat het voor God was. Deze feesten moesten de mensen dus aan God herinneren. Dat deden ze op momenten

waarop ze normaal gesproken aanleiding zouden hebben om feest te vieren. En de Joden waren een volk dat feestvierde. Ze zongen, ze dansten, ze aten samen, ze lachten. Dat is verbazingwekkend als je bedenkt hoeveel tragedies ze in hun leven meemaakten. Maar God had veel feestelijkheden in hun jaar opgenomen.

4

De godsdienstige en burgerlijke kalender

Hier in dit hoofdstuk wordt ons verteld welke feesten ze moesten houden, in de volgorde waarin die in het jaar plaatsvonden. Er is hier een klein probleem, want het begin van het godsdienstige jaar was de eerste maand. Dat was Abib. Dezelfde maand wordt ook Nisan genoemd, en dat was de maand van het jaar waarin het Pascha plaatsvond en waarin de uittocht plaatsvond. God had eerder, in hoofdstuk twaalf van Exodus, gezegd dat die maand het begin van hun jaren moest zijn, de eerste maand van hun kalender. En zo is het op de godsdienstige kalender.

Maar om redenen die ik nooit helemaal heb begrepen, hebben de Joden een aparte kalender voor hun burgerlijke jaar. En Abib wordt niet als de eerste maand van hun kalender beschouwd. Het is de zevende maand. De eerste maand valt zes maanden later, de maand Tisjri, die de Bijbel de zevende maand noemt. De zevende maand van de godsdienstige kalender die hier wordt aangehouden, wordt door de Jood als de eerste maand beschouwd. De eerste maand is de zevende maand; de zevende maand is de eerste maand. Hun kalender is dus precies zes maanden verschoven ten opzichte van hoe die zou moeten zijn. De eerste dag van de zevende maand noemen ze Rosj Hasjana, en dat is het Joodse nieuwjaar. Vreemd genoeg vieren de Joden hun nieuwjaar dus zeven maanden na het tijdstip waarvan God zei dat het de eerste maand van hun jaar is.

Wij kijken naar hun godsdienstige kalender, en het jaar begint in de lente, in Abib, of Nisan, zoals de maand wordt genoemd. Die komt overeen met onze maanden maart en april. Hij overlapt die twee. De maanden beginnen niet op hetzelfde moment als onze maanden. Dit eerste feest, het Pascha, valt dus in maart of april van onze kalender.

5

Sabbatsrust en het Feest van ongezuurd brood

Er staat:

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: De feestdagen van de HEERE, die u moet uitroepen, zijn heilige samenkomsten. Dit zijn Mijn feestdagen: Zes dagen mag er werk verricht worden, maar op de zevende dag is het sabbat, een dag van volledige rust, een heilige samenkomst. Geen enkel werk mag u doen. Het is in al uw woongebieden een sabbat voor de HEERE.
>
> LEVITICUS 23:1-3

Voordat Hij over de jaarlijkse feesten spreekt, herinnert Hij hen er dus aan, zoals Hij zo vaak doet, dat ze elke week de sabbat moeten houden. Maar vervolgens spreekt Hij over het feest van het Pascha en de ongezuurde broden.

> Dit zijn de feestdagen van de HEERE, de heilige samenkomsten, die u op hun vastgestelde tijd moet uitroepen. In de eerste maand, op de veertiende dag van de maand, tegen het vallen van de avond, is het Pascha voor de HEERE. En op de vijftiende dag van die maand is het Feest van de ongezuurde broden voor de HEERE. Zeven dagen lang moet u dan ongezuurde broden eten. Op de eerste dag moet u een heilige samenkomst hebben. Geen enkel dienstwerk mag u dan doen. Zeven dagen lang moet u de HEERE een vuuroffer aanbieden. Op de zevende dag is er dan een heilige samenkomst. Geen enkel dienstwerk mag u dan doen.
>
> LEVITICUS 23:4-8

Nu ligt de nadruk in deze voorschriften niet op de offers. Er staat wel:

Zeven dagen lang moeten jullie een vuuroffer brengen, maar er wordt niet eens gezegd welke dieren er geofferd zullen worden. Die informatie wordt elders gegeven, in Numeri hoofdstuk 28. Daar wordt aangegeven welke specifieke dieren ze tijdens het Feest van de ongezuurde broden elke dag moeten offeren. Maar het is duidelijk dat de nadruk in dit hoofdstuk niet zal liggen op de bijzonderheden van de offers. Het gaat er meer om dat ze geen werk mogen doen en dat ze een heilige samenkomst moeten houden. Specifiek bij het Feest van de ongezuurde broden mochten ze geen zuurdeeg eten. Dat zou het voornaamste kenmerk van die week zijn: ze eten geen zuurdeeg in hun voedsel.

6

Het Pascha herdenkt de uittocht uit Egypte

Het Pascha heet zo, zoals je je herinnert, omdat de doodsengel, of de verderver, door Egypte trok en de huizen voorbijging waar het bloed op de deuren, op de deurposten, op het deurkozijn zat. De verderver ging die huizen voorbij en hun eerstgeborene werd niet gedood. Dit was de gebeurtenis die het verzet van de farao brak. Na negen eerdere plagen zorgde deze er daadwerkelijk voor dat de farao het volk liet gaan. Dit was Gods daad waarmee Hij het volk uit de slavernij bevrijdde en het tot een vrije en onafhankelijke natie maakte. Het was zoiets als hun onafhankelijkheidsdag, zoals 4 juli in Amerika.

Ze vierden het, maar het is in het bijzonder het Pascha van de HEERE. Het is niet zomaar een politieke feestdag waarop ze hun politieke ontstaan als natie vieren. Het dient om te gedenken dat de HEERE hun stichter is. Het is het Pascha van de HEERE, zoals Hij in vers 5 zegt. Hier wordt ons niet verteld hoe dit feest werd gevierd, maar het werd gevierd op een manier die vrij uitvoerig in Exodus hoofdstuk 12 wordt beschreven. Natuurlijk voegden de rabbijnen er in de loop van de tijd meer bijzonderheden aan toe. Er hoort dus een uitgebreid ritueel bij, maar in wezen gaat het om een maaltijd met het gezin.

De nacht van het Pascha zelf beslaat maar één dag. Het is op de veertiende Abib en er zijn geen dierenoffers voor vereist. Het is eenvoudigweg een maaltijd met het gezin. Niemand hoeft die dag bij de tabernakel te verschijnen. Ze eten gewoon met hun

gezin, maar ze hebben een maaltijd die op een bepaalde manier is ingericht. Er is een lam, er zijn matses of ongezuurd brood, er staan bepaalde bittere kruiden op tafel en er is een ritueel dat de hele maaltijd doorloopt.

Het is een gedachtenis aan het lijden van hun volk. Het brood dat ze eten is het brood van de verdrukking die hun vaderen in Egypte hebben geleden. De bittere kruiden op tafel herinneren hen aan de bitterheid van hun slavernij in die tijd. De wijn die ze drinken herinnert hen aan het bloed waardoor ze uit Egypte verlost werden.

7

Het avondmaal en de bevrijding door Christus

We weten dat Jezus dat feest met Zijn discipelen vierde en het veranderde. Hij zei dat

> En Hij nam brood en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en gaf het aan hen met de woorden: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Doe dat tot Mijn gedachtenis. Evenzo nam Hij ook de drinkbeker na het gebruiken van de maaltijd en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt.
>
> LUKAS 22:19-20

en dat de nieuwe uittocht die Hij tot stand bracht daarna door Zijn discipelen gevierd zou worden. Daardoor zou die de uittocht uit Egypte werkelijk overschaduwen. In Jeremia staat dat de uittocht uit Egypte als het ware overschaduwd zal worden door de bevrijding die God in de toekomst voor Israël tot stand zal brengen. Die bevrijding is volgens mij een verwijzing naar ons behoud in Christus.

Maar er staat dat ze niet langer zullen zeggen:

> Daarom zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat men niet meer zal zeggen: Zo waar de HEERE leeft, Die de Israëlieten geleid heeft uit het land Egypte, maar: Zo waar de HEERE leeft, Die het nageslacht van het huis van Israël geleid heeft en Die het gebracht heeft uit het land in het noorden en uit al de landen waarheen Ik hen verdreven had: zij zullen wonen in hun eigen land.
>
> JEREMIA 23:7-8

Met andere woorden: God zij geprezen, Die ons uit alle volken heeft gehaald.

Er staat uitdrukkelijk dat ze niet meer de uittocht zullen gedenken, maar in plaats daarvan een ander behoud zullen gedenken dat God tot stand zou brengen. Dat behoud is volgens mij het behoud door Christus. Dat is in wezen wat Jezus in de bovenzaal zei:

Vanaf nu, als jullie dit feest vieren, doen jullie dat om aan Mij te denken.

Niet ter gedachtenis aan de gevangenschap in Egypte en de bevrijding daaruit.

8

Ongezuurd brood als beeld van een heilig leven

Daar was het Pascha voor bedoeld. Zoals we in de verzen 5 tot en met 8 zagen, werd het gevolgd door een feest dat zeven dagen duurde: het Feest van de ongezuurde broden. Tijdens dat feest werden op regelmatige basis, dagelijks, bepaalde offers gebracht. Verder deden de mensen eenvoudigweg geen zuurdeeg in hun brood. Het was niet verkeerd om de rest van de tijd zuurdeeg in hun brood te doen. Maar dit was het Feest van de ongezuurde broden. En toen we dit in een eerdere lezing onder een ander onderwerp bespraken, zagen we dat de apostel Paulus een toepassing maakt van het Feest van de ongezuurde broden en het Pascha.

Het Pascha is op de veertiende Abib. De volgende dag beginnen de zeven dagen van de ongezuurde broden, zodat die twee direct op elkaar aansluiten. Het is eigenlijk het feest van het Pascha en de ongezuurde broden. Maar in 1 Korinthe 5 brengt Paulus die twee dingen samen. In 1 Korinthe 5:7 zegt hij:

> Verwijder dan het oude zuurdeeg, opdat u een nieuw deeg zult zijn. U bent immers ongezuurd, want ook ons Paaslam is voor ons geslacht: Christus.
>
> 1 KORINTHE 5:7

Daarmee bedoelt hij het Feest van de ongezuurde broden.

> Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.
>
> 1 KORINTHE 5:8

Het is duidelijk dat hij zegt dat we ons hele leven zonder kwaadaardigheid en slechtheid moeten leven. Die vergelijkt hij met zuurdeeg. En ons hele leven zou als ongezuurd brood moeten zijn, gekenmerkt door oprechtheid en waarheid, zonder dat zuurdeeg van kwaadaardigheid en slechtheid enzovoort. Hij zegt dus dat het Feest van de ongezuurde broden in Israël weliswaar zeven dagen per jaar werd gevierd, maar dat het getal zeven volledigheid of totaliteit betekent. Het vertegenwoordigt ons hele leven. Ons hele leven moet vrij zijn van het zuurdeeg van kwaadaardigheid en slechtheid enzovoort. Het Pascha is wat Jezus heeft volbracht, en de zeven dagen van de ongezuurde broden vertegenwoordigen het leven dat we leiden als gevolg van wat Jezus heeft gedaan. Iets interessants hierbij is dat op de sabbat na Pascha een dag volgde die het Feest van de eerstelingen werd genoemd. Het voornaamste kenmerk daarvan was dat de eerste schoven van de gersteoogst die aan het rijpen was, werden genomen en voor het aangezicht van de Heere werden bewogen. Daarover lezen we in Leviticus 23:9.

9

De eerste oogstschoof voor de Heere

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten, en zeg tegen hen: Wanneer u in het land komt dat Ik u geven zal, en u de oogst ervan binnenhaalt, dan moet u de eerste schoof van uw oogst naar de priester brengen. Hij moet de schoof voor het aangezicht van de HEERE bewegen, opdat Hij een welgevallen in u vindt. Op de dag na de sabbat moet de priester de schoof bewegen.
>
> LEVITICUS 23:9-11

Let op, op de dag na de sabbat. Na welke sabbat? Blijkbaar is dit de eerste sabbat na Pascha. Pascha valt altijd op de veertiende van Abib, maar het is niet altijd dezelfde dag van de week. Het valt niet altijd op een vrijdag of een dinsdag of woensdag. Het valt elk jaar op een andere dag van de week, net zoals ons kerstfeest elk jaar op een andere dag van de week valt, omdat het een bepaalde dag van de maand is. Dat is anders dan bijvoorbeeld Thanksgiving, dat we op de laatste donderdag van elke november vieren. Dat valt altijd op een donderdag, omdat het wordt bepaald door de dag van de week. Maar veel feestdagen, de meeste, zijn gebaseerd op de dag van de maand. Kerstmis is op 25 december en kan daarom op een maandag of dinsdag of woensdag vallen, of op welke dag van de week dan ook.

Zo kan ook Pascha, dat op de veertiende dag van Abib valt, op elke dag van de week vallen. Maar op welke dag Pascha ook viel, daarna kwam de eerstvolgende sabbat, en op de dag na die sabbat, de daaropvolgende zondag, bewogen ze de eerstelingen. De sabbat is zaterdag.

Er staat:

> U moet op de dag dat u de schoof beweegt, een lam zonder enig gebrek van een jaar oud als brandoffer voor de HEERE bereiden, met een bijbehorend graanoffer van twee tiende efa meelbloem, met olie gemengd, als een vuuroffer voor de HEERE, een aangename geur, en een bijbehorend plengoffer van een kwart hin wijn. U mag geen brood, geroosterd graan en vers graan eten tot op deze zelfde dag dat u de offergave van uw God gebracht hebt. Het is een eeuwige verordening, al uw generaties door, in al uw woongebieden.
>
> LEVITICUS 23:12-14

Dat wil zeggen dat je niets van die oogst mag eten voordat je de eerstelingen aan God hebt geofferd. Je kunt natuurlijk nog steeds eten wat er van de oogst van het voorgaande jaar over is. Het is je niet verboden om te eten, maar van de nieuwe oogst eet je niets voordat de eerstelingen aan God zijn geofferd.

10

Christus als Eersteling van de opstanding

Het interessante hieraan is dat het beweegoffer van de eerstelingen, om redenen die niet echt worden uitgelegd, op de zondag na Pascha moest worden gebracht. Dat is voor ons van belang, omdat Jezus op Pascha stierf en op de zondag na Pascha opstond

> Maar nu, Christus ís opgewekt uit de doden en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn.
>
> 1 KORINTHE 15:20

> En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.
>
> KOLOSSENZEN 1:18

Zijn opstanding vond plaats op het Feest van de eerstelingen.

Wanneer de apostel Paulus in 1 Korinthe 15 over de opstanding van de doden spreekt, noemt hij de opstanding van Christus de eerstelingen. Paulus zegt:

> Ieder echter in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna wie van Christus zijn, bij Zijn komst.
>
> 1 KORINTHE 15:23

In 1 Korinthe 15:23 staat dus dat Christus opstond als de Eersteling van de opstanding.

Het kan Paulus niet zijn ontgaan dat Jezus opstond op het Feest van de eerstelingen, de eerstelingen van de gersteoogst, de vroege oogst. Christus was het vroege teken van de toekomstige opstanding, en dat gebeurde natuurlijk op de zondag na het Pascha. Dat is een interessante overeenkomst, geen toeval, zou ik denken. Het betekent natuurlijk dat God, toen Hij opdracht gaf deze feesten op deze manier op deze dagen te vieren, niet alleen voorzag dat Jezus op een bepaalde dag zou sterven en op een bepaalde dag zou opstaan. Veertienhonderd jaar voordat Christus kwam, liet Hij de Joden die dagen al vieren op manieren die vooruitwezen naar Jezus als het Paaslam en als de Eersteling van de opstanding.

Waarom zou het bewegen van gerst een voorstelling van de opstanding zijn? Het gaat niet zozeer om de graansoort, maar om graan in het algemeen. Denk aan wat Jezus zei:

> Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht.
>
> JOHANNES 12:24

Hoe? Door weer tot leven te komen, door op te staan. De graankorrel moet in de grond sterven, en dan staat hij op, komt hij tot leven. Dus elke graankorrel die wordt voortgebracht, is een opstanding van een zaadje dat geplant werd. Door de eerstelingen van die opgestane oogst aan God te geven, beeld je de eerstelingen uit van de algemene opstanding van mensen, die aan het einde van dit tijdperk zal plaatsvinden.

11

Het Wekenfeest en de vijftig dagen

Dan gaat het verder met het volgende feest. We hebben Pascha gehad, we hebben het Feest van de ongezuurde broden en we hebben het Eerstelingenfeest. Die vinden allemaal binnen een periode van acht dagen plaats. De eerste en de laatste dag van die periode worden ook als sabbatten behandeld. Dan vers 15:

> U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn.
>
> LEVITICUS 23:15

Dat wil zeggen, vanaf die zondag, waarop de gerstschoven worden bewogen.

> Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig dagen tellen. Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden.
>
> LEVITICUS 23:16

Dat nieuwe graanoffer zou tegen die tijd van de tarweoogst afkomstig zijn. Dat zou in de zomer zijn, vijftig dagen, dus uiteraard iets meer dan anderhalve maand, na de tijd van Pascha. Tegen die tijd zijn de latere gewassen, de tarwe, rijp geworden en kunnen ze voor het eerst aan de HEERE worden geofferd.

Meestal wordt dit in het Oude Testament het Wekenfeest genoemd, vanwege die zeven weken. Het is zeven weken na het Eerstelingenfeest. Vanaf die sabbat na Pascha tellen ze zeven sabbatten. Dat zijn zeven weken, en dan is de volgende dag Pinksteren. Pinksteren betekent 'vijftigste', vijftig dagen. Dit feest wordt soms Pinksteren genoemd. Dat is een Grieks woord ervoor. Zo wordt het bijvoorbeeld in Handelingen hoofdstuk 2 genoemd, waar staat:

> En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen.
>
> HANDELINGEN 2:1

Zo wordt het ook in Handelingen hoofdstuk 20 en vers 16 genoemd. Daar gaat het over het Pinksterfeest of de Pinksterdag. Maar het Oude Testament gebruikt die term niet, omdat het Oude Testament de Griekse termen niet gebruikt. Pinksteren is Grieks voor 'vijftigste'. Het Nieuwe Testament gebruikt die term.

In het Oude Testament wordt het om voor de hand liggende redenen het Wekenfeest genoemd, omdat er vanaf Pascha zeven weken worden geteld. Maar in Exodus 23:16 wordt het ook het Oogstfeest genoemd. In Exodus 34:22 wordt het het Wekenfeest genoemd, maar in Exodus 23 en vers 16 wordt hetzelfde feest het Oogstfeest genoemd. En Hij noemt het ook:

> Ook het Feest van de oogst, van de eerste vruchten van uw werk, van wat u op de akker gezaaid hebt. En het Feest van de inzameling, aan het einde van het jaar, wanneer u de vruchten van uw werk van het veld ingezameld hebt.
>
> EXODUS 23:16

Maar Hij bedoelt de eerstelingen van de tarwe, want de eerstelingen van de gerst waren zeven weken eerder al geofferd. Maar in Exodus 23:16 wordt ditzelfde feest, Pinksteren of het Wekenfeest, het Oogstfeest genoemd, en wordt het met de tarweoogst in verband gebracht.

12

Broden, offers en nalezing bij het Wekenfeest

Zo wordt het beschreven in vers 16 van Leviticus 23:

> Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig dagen tellen. Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden. Uit uw woongebieden moet u twee broden meebrengen, bestemd voor een beweegoffer. Ze moeten van twee tiende efa meelbloem zijn, met zuurdeeg gebakken; het zijn de eerstelingen voor de HEERE.
>
> LEVITICUS 23:16-17

Dit is niet het Feest van de ongezuurde broden, dus ze mogen ze met zuurdeeg bakken. Ze worden niet op het altaar geofferd. Je mag geen zuurdeeg op het altaar leggen, maar ze worden aan de priesters gegeven om op te eten. En de priesters mogen het gezuurde brood eten, omdat het niet het Feest van de ongezuurde broden is. Het zijn dus eerstelingen voor de HEERE. Je neemt de eerstelingen van je tarweoogst. In plaats van die alleen in de vorm van schoven te brengen, maal je het graan tot meel en maak je daar vervolgens broden van. Dan geef je de eerste broden van die oogst aan de priester.

> U moet dan samen met het brood zeven lammeren zonder enig gebrek van een jaar oud, en één jonge stier — het jong van een rund — en twee rammen aanbieden. Ze zijn een brandoffer voor de HEERE, met het bijbehorende graanoffer en de bijbehorende plengoffers, een vuuroffer, een aangename geur voor de HEERE.
>
> LEVITICUS 23:18

Dus ze hebben tien dieren die ze als brandoffers offeren.

> Verder moet u één geitenbok als zondoffer en twee lammeren van een jaar oud als dankoffer bereiden. De priester moet ze met het brood van de eerstelingen als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE bewegen, met de twee lammeren. Ze zijn een heilige gave voor de HEERE, bestemd voor de priester. U moet op diezelfde dag uitroepen dat u een heilige samenkomst hebt. U mag geen enkel dienstwerk doen. Het is een eeuwige verordening, in al uw woongebieden, al uw generaties door.
>
> LEVITICUS 23:19-21

In vers 22 wordt alleen de wet over de nalezing herhaald, die eerder in hoofdstuk 19, vers 9 en 10 stond:

> Wanneer u de oogst van uw land binnenhaalt, mag u de rand van uw akker bij het binnenhalen van uw oogst niet helemaal afmaaien, en wat van uw oogst is blijven liggen, mag u niet oprapen. U moet het laten liggen voor de arme en de vreemdeling. Ik ben de HEERE, uw God.
>
> LEVITICUS 23:22

Dit wordt opnieuw genoemd, misschien omdat het verband houdt met het Oogstfeest. Tijdens het Pinksterfeest zijn er de eerstelingen van de tarweoogst.

13

Pinksteren en de eerstelingen van de gemeente

Pinksteren is, zoals we weten, het moment waarop de Heilige Geest op de gemeente viel in Handelingen hoofdstuk 2. Dus zoals Jezus met Pascha werd gekruisigd, kwam de Heilige Geest met Pinksteren. Hier begint een patroon zichtbaar te worden. Jezus

stond op uit de doden op het Eerstelingenfeest. Het begint voorspelbaar te worden dat deze feesten hun vervulling krijgen op de dag waarop ze worden gevierd, maar dan duizenden of honderden jaren later.

Waarom zou Pinksteren vooruitwijzen naar zoiets als de pinksterdag in het Nieuwe Testament, de uitstorting van de Heilige Geest? Omdat dat blijkbaar het begin is van de oogst van zielen. Toen de Geest kwam, waren dat de eerstelingen. Jezus was de Eersteling van de opstanding. Wat er met Pinksteren gebeurde, was dat de eerstelingen van de gemeente ontstonden. Zo waren de Joden die in Christus geloofden en de Geest ontvingen het begin van een algemene oogst die sindsdien al 2000 jaar aan de gang is. Wij maken deel uit van die oogst. Maar ik wil je erop wijzen dat in Openbaring hoofdstuk 14 Joodse christenen de eerstelingen worden genoemd. Dat zouden dan de eerste christenen zijn van de pinksterdag en de tijd daarna in Israël.

In Openbaring 14:1 vinden we een verwijzing naar de 144.000. Deze mensen waren eerder genoemd in Openbaring hoofdstuk 7, en in dat hoofdstuk stond dat er 12.000 waren uit elk van de 12 stammen van Israël. In Openbaring 7 wordt van de 144.000 gezegd dat het er 12.000 zijn uit elk van de 12 stammen van Israël. We weten dus dat ze Joods zijn. Vervolgens wordt ons over hen verteld in Openbaring 14:4:

> Zij zijn het die niet met vrouwen bevlekt zijn, want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen waar Het ook naartoe gaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen, als eerstelingen voor God en het Lam.
>
> OPENBARING 14:4

Dat is Jezus.

Dit zijn dus de Joodse christenen die de eerstelingen van de gemeente waren, en zij kwamen met Pinksteren tot behoud, of zij ontvingen de Heilige Geest met Pinksteren. Dat was het begin ervan. Sommigen van deze mensen kwamen misschien na Pinksteren tot behoud. Maar het gaat om het Joodse overblijfsel dat in het nieuwe verbond tot Christus kwam en dat vanaf Pinksteren de Heilige Geest ontving. Zij zijn de eerstelingen.

Jakobus vertelt hun dit wanneer hij hun schrijft in Jakobus hoofdstuk 1, want Jakobus richt zich tot Joodse christenen in de eerste eeuw. In Jakobus 1:1 zegt hij:

> Jakobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus, aan de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn: wees verheugd!
>
> JAKOBUS 1:1

Het gaat om Joodse mensen. Hij schrijft aan Joden in de diaspora, die overal verspreid zijn. Hij schrijft duidelijk aan christelijke Joden, niet zomaar aan Joden, want in Jakobus 2:1 zegt hij:

> Mijn broeders, heb het geloof in onze Heere Jezus Christus, de Heere der heerlijkheid, zonder aanzien des persoons.
>
> JAKOBUS 2:1

Hij gaat ervan uit dat ze christenen zijn. Ze belijden de Naam van Jezus als hun Heere, maar ze moeten dat niet met aanzien des persoons doen. Ze moeten niet inconsequent zijn.

Dit zijn dus Joodse mensen uit de 12 stammen die het Lam volgen, precies zoals in Openbaring 14 van de 144.000 wordt gezegd. Maar in Jakobus 1:18 zegt Jakobus, die zelf een van deze christelijke Joden uit de eerste eeuw is en aan andere christelijke Joden uit de eerste eeuw schrijft:

> Overeenkomstig Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord van de waarheid, opdat wij in zeker opzicht eerstelingen van Zijn schepselen zouden zijn.
>
> JAKOBUS 1:18

Dat wil zeggen dat Jakobus en zijn mede-Joodse christenen uit de eerste eeuw de eerstelingen waren.

We lezen dus over het Wekenfeest dat het een oogstfeest van de eerstelingen is, de eerstelingen van de tarweoogst. Pinksteren, toen de Heilige Geest kwam, was het begin daarvan en de eerstelingen van die algemene oogst. Het hele tijdperk van de gemeente is dan de oogst, en dat is niet zo verrassend. Het duurde zeven dagen. Zeven dagen is het getal van voltooiing. Zoals de zeven dagen van het feest van de ongezuurde broden ons hele leven voorstellen waarin we een ongezuurd leven leiden, zo stellen de zeven dagen van het Oogstfeest de hele periode voor als een tijd van oogst.

Deze feesten geven ons verschillende beelden van wat het hele tijdperk van Christus is. Vanaf het moment van de komst van Christus, blijkbaar, tot aan Zijn wederkomst is het een tijd van oogst. Het is een tijd waarin we een ongezuurd leven moeten leiden. We zullen zien dat de zeven dagen van het Loofhuttenfeest waarschijnlijk een vergelijkbare toepassing hebben op ons hele leven, wanneer we daaraan toe zijn.

Er waren drie feesten van zeven dagen: het feest van de ongezuurde broden, het Oogstfeest en wat we het Loofhuttenfeest noemen. Dat wordt ook het Inzamelingsfeest genoemd. Die feesten duren zeven dagen, en ik geloof dat ze iets voorstellen wat ons hele leven duurt. En eigenlijk gedurende de hele periode vanaf het moment dat Jezus wegging tot het moment waarop Hij terugkomt. Ik geloof dat de vervulling in die tijd plaatsvindt.

14

De najaarsfeesten en hun onzekere vervulling

Hier slaan ze behoorlijk wat maanden over, tot september en de maand tisjri op de Joodse kalender. Het is de zevende maand, en de overige feesten van het jaar vallen allemaal in de zevende maand. De vervulling van deze feesten is aanzienlijk minder duidelijk dan die van de feesten waarover we tot nu toe hebben gesproken. Want het Nieuwe Testament maakt ons duidelijk wat het Paschafeest is en wat de vervulling van het Pinksterfeest is, en van het Eerstelingenfeest. Het Nieuwe Testament spreekt over al die feesten en zegt dat ze vervuld zijn in Christus, in Zijn dood, Zijn opstanding en in de komst van de Geest met Pinksteren.

Maar het Nieuwe Testament is niet even duidelijk wanneer het over de vervulling van deze najaarsfeesten gaat. Daarom zijn er veel mensen die geloven dat ze verwijzen naar dingen die nog niet vervuld zijn. En dat zou de reden zijn waarom het Nieuwe Testament hun vervulling niet aanwijst: omdat die vervulling nog niet gekomen is. Dat is mogelijk. Als ze nog niet vervuld zijn, dan is de waarschijnlijkste theorie dat ze dingen voorstellen die te maken hebben met het einde van de wereld en de wederkomst van Christus.

We hebben in het najaar drie belangrijke feesten in Tishri. Er is het Bazuinenfeest, dat voornamelijk gewoon een dag is waarop op bazuinen wordt geblazen. Rosj Hasjana is tegenwoordig het Joodse nieuwjaar, en het wordt heel kort beschreven in vers 23 tot en met 25. Er staat wel dat er bepaalde offers gebracht zullen worden, maar welke dat zijn, wordt hier niet aangegeven. De nadruk ligt hier op het blazen op bazuinen als een gedachtenis. Daarom wordt het het Bazuinenfeest genoemd. De Joden noemen het Rosj Hasjana.

Wat het voorstelt, houdt waarschijnlijk, zo zouden we denken, verband met het andere feest dat er vlak bij ligt, de Grote Verzoendag. Daarover hebben we uitvoerig gelezen in hoofdstuk 16 van Leviticus. Leviticus wijdde een heel hoofdstuk aan de rituelen van de Grote Verzoendag, Jom Kipoer, en die valt op de tiende dag. Dus de eerste dag van de zevende maand is Rosj Hasjana, het Bazuinenfeest. De tiende dag van die maand is Jom Kipoer, de Grote Verzoendag. Vervolgens begint op de vijftiende dag van die maand het Loofhuttenfeest, dat een week duurt. Die vallen allemaal in dezelfde maand.

Ik zal lezen wat erover staat, en dan zullen we kijken of we hun betekenis kunnen vaststellen, aangezien het Nieuwe Testament die niet gewoon rechtstreeks voor ons aanwijst. Het geeft ons misschien wel aanwijzingen.

Vers 23:

15

Voorschriften voor bazuinen en verzoening

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg: In de zevende maand, op de eerste dag van de maand, moet u een rustdag houden, een gedenkdag aangekondigd door bazuingeschal, een heilige samenkomst. U mag geen enkel dienstwerk doen en u moet de HEERE een vuuroffer aanbieden.
>
> LEVITICUS 23:23-25

Hier wordt niet in detail uitgelegd waaruit dat offer bestaat.

Vers 26:

> De HEERE sprak tot Mozes: Alleen op de tiende dag van deze zevende maand is de Verzoendag. U moet een heilige samenkomst houden. U moet uzelf dan verootmoedigen en de HEERE een vuuroffer aanbieden.
>
> LEVITICUS 23:26-27

Zoals we gezien hebben, betekent dat vasten.

Dat offer werd veel uitvoeriger uitgelegd toen we eerder de Grote Verzoendag behandelden in hoofdstuk 16.

> Op diezelfde dag mag u geen enkel werk doen, want het is de Verzoendag, om voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verzoening voor u te doen. Voorzeker, iedere persoon die zich op diezelfde dag niet verootmoedigt, moet van zijn volksgenoten worden afgesneden. En elke persoon die op diezelfde dag enig werk verricht, die persoon zal Ik uit het midden van zijn volk ombrengen. U mag geen enkel werk doen. Het is een eeuwige verordening, al uw generaties door, in al uw woongebieden. Het moet voor u een sabbat zijn, een dag van volledige rust, en u moet uzelf verootmoedigen. 's Avonds, op de negende dag van de maand, moet u uw sabbat vieren, vanaf de avond tot aan de volgende avond.
>
> LEVITICUS 23:28-32

Dat is niets nieuws. Er staat hierover zelfs veel minder dan wat we al bestudeerd hebben. Dan komen we bij het Loofhuttenfeest.

16

Het Loofhuttenfeest als inzamelingsfeest

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg: Vanaf de vijftiende dag van deze zevende maand is het zeven dagen lang Loofhuttenfeest voor de HEERE.
>
> LEVITICUS 23:33-34

Dit wordt in Exodus hoofdstuk 23, vers 16 ook het Inzamelingsfeest genoemd. Exodus 23:16 is de plaats waar Pinksteren het Oogstfeest wordt genoemd. Daar wordt dit feest het Inzamelingsfeest genoemd. Inzameling en oogst zijn natuurlijk begrippen die

sterk op elkaar lijken. Maar in dit geval heet het zo omdat het samenvalt met het binnenhalen van de vruchtenoogst of de druivenoogst.

Net als de andere twee grote feesten valt het dus samen met een deel van het binnenhalen van de oogst: de eerstelingen van de gersteoogst rond de tijd van Pascha, de eerstelingen van de tarweoogst met Pinksteren, en nu het binnenhalen van de vruchten aan het eind van de zomer of het begin van het najaar, nadat ze rijp geworden zijn, tijdens wat het Loofhuttenfeest wordt genoemd.

> Op de eerste dag is er een heilige samenkomst. Geen enkel dienstwerk mag u doen. Zeven dagen lang moet u de HEERE vuuroffers aanbieden. Op de achtste dag moet u een heilige samenkomst houden en de HEERE een vuuroffer aanbieden. Het is een bijzondere samenkomst. U mag geen enkel dienstwerk doen.
>
> LEVITICUS 23:35-36

> Dit zijn de feesten van de HEERE die u als heilige bijeenkomsten moet afkondigen. Dan brengt u de HEERE offers die door vuur worden verteerd: brandoffers, graanoffers, slachtoffers en drankoffers, elk op de daarvoor bestemde dag. Deze komen boven op de sabbatten van de HEERE, uw geschenken, uw gelofteoffers en alle vrijwillige offers die u aan de HEERE brengt.
>
> LEVITICUS 23:37-38

Let erop dat je sabbatten en je geloften en je gebruikelijke offers het hele jaar door plaatsvinden, elke week en elke dag. Je kunt die dingen doen, maar dit zijn bijzondere dagen die daar nog bij komen.

17

Wonen in hutten als herinnering aan de woestijn

Maar hij is nog niet klaar met zijn bespreking van het Loofhuttenfeest. Hij zegt in vers 39:

> Maar vanaf de vijftiende dag van de zevende maand, wanneer u de opbrengst van het land ingezameld hebt, moet u het feest van de HEERE zeven dagen lang vieren. Op de eerste dag is het rustdag en op de achtste dag is het rustdag.
>
> LEVITICUS 23:39

Daar is niets erg verrassends aan.

> Op de eerste dag moet u voor uzelf vruchten van sierlijke bomen, takken van palmbomen, takken van loofbomen en van beekwilgen nemen, en u moet zich zeven dagen lang voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verblijden.
>
> LEVITICUS 23:40

Het woord ‘vrucht’ gaat hier eigenlijk niet over vruchten. Het gaat over het loof, de takken en de bladeren van mooie bomen.

> Dat feest voor de HEERE moet u per jaar zeven dagen lang vieren. Het is een eeuwige verordening, al uw generaties door. In de zevende maand moet u het vieren. Zeven dagen moet u in de loofhutten wonen. Alle ingezetenen van Israël moeten in loofhutten wonen,
>
> LEVITICUS 23:41-42

Het woord voor hut is soeka. Bij de Joden heet dit feest Soekot, het Huttenfeest of Loofhuttenfeest. Een soeka kan een hut betekenen, zoals hier een tijdelijk onderkomen van takken en loof, een geïmproviseerd afdak. Maar het kan ook een tent of een tabernakel betekenen. Het woord kan dus allebei betekenen: hut of tabernakel. Daarom heet het feest Soekot, het Loofhuttenfeest. Het zou vertaald kunnen worden als Huttenfeest, en soms gebeurt dat ook.

Wat hun wordt opgedragen, is takken met bladeren te nemen. Als alle Joden dat deden, zouden de bomen daardoor behoorlijk kaal worden, lijkt me. Maar ze moesten dus takken nemen en voor één week die tijdelijke onderkomens bouwen. Ze moesten echt op straat kamperen, alsof ze op een kampeertocht waren. Dit was, zo is mij verteld, het lievelingsfeest van de kinderen, omdat het echt een soort gezinskamp was. Ze gingen naar buiten en bouwden een klein afdak van takken, en daar sliepen ze onder. Dat moesten ze doen om terug te denken aan het rondzwerven in de woestijn.

Er staat dat ze in hutten moeten wonen. Er staat in vers 43:

> zodat de generaties na u weten dat Ik de Israëlieten in loofhutten liet wonen, toen Ik hen uit het land Egypte geleid heb. Ik ben de HEERE, uw God.
>
> LEVITICUS 23:43

> Zo maakte Mozes de feestdagen van de HEERE aan de Israëlieten bekend.
>
> LEVITICUS 23:44

18

Bazuinen en verzoening bij de wederkomst

Dit Huttenfeest en het Bazuinenfeest en de Grote Verzoendag vallen allemaal in de zevende maand. Deze tweede groep, of de laatste groep feesten, ligt dicht bij elkaar. De meest gangbare opvatting hierover is dat ze verband houden met de wederkomst van Christus. Over het Bazuinenfeest staat bijvoorbeeld bijna niets. Er staat eigenlijk niet

wat het aankondigt. Het is gewoon het blazen op bazuinen. Voor de Joden van vandaag is het hun nieuwjaar. Rosj Hasjana is het nieuwjaar, het begin van hun burgerlijke jaar. Het blazen op bazuinen zou dus wijzen op een nieuw begin, een nieuw tijdperk. Op die dag begint een nieuw jaar.

Degenen die deze feesten in verband brengen met de wederkomst van Christus, zouden erop wijzen dat Jezus zei:

> En Hij zal Zijn engelen uitzenden onder luid bazuingeschal, en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenbrengen uit de vier windstreken, van het ene uiterste van de hemelen tot het andere uiterste ervan.
>
> MATTHEÜS 24:31

Dat zei Jezus in Mattheüs 24. Of zoals Paulus zei in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 4, vers 16 en 17:

> De Heere Zelf zal uit de hemel neerdalen, terwijl een bevel klinkt, de aartsengel zijn stem laat horen en Gods bazuin klinkt. Eerst zullen de gestorven gelovigen in Christus opstaan. Daarna zullen wij die nog leven en achtergebleven zijn, samen met hen worden opgenomen om de Heere in de lucht te ontmoeten.
>
> 1 THESSALONICENZEN 4:16-17

Zij zouden dus zeggen dat het Bazuinenfeest de tijd is waarop de bazuin van God klinkt en de stem van de aartsengel, en de doden in Christus zullen opstaan. Met andere woorden, wat wij de opstanding en de opname van de gemeente noemen. Sommige mensen plaatsen dit niet echt aan het einde van de wereld, en anderen plaatsen het helemaal aan het einde van de wereld. Want de gangbare opvatting die door de geschiedenis heen door de meeste mensen in gemeenten is aangehangen, is dat de opname en de opstanding plaatsvinden wanneer Jezus op de laatste dag daadwerkelijk

naar de aarde komt. Natuurlijk zijn er tegenwoordig velen die daar anders over denken. Zij geloven dat de opname zeven jaar daarvoor zal plaatsvinden. Daarom geloven ze in een opname vóór de grote verdrukking.

Toch zouden beide groepen geneigd zijn dit klinken van de bazuin waarschijnlijk op te vatten als een verwijzing naar die bazuin die de doden zal opwekken en het nieuwe tijdperk zal inluiden, de nieuwe fase van de werkelijkheid, zoals het nieuwe jaar op de Joodse kalender. Het is een suggestie waar iets voor te zeggen valt, omdat deze feesten in de zevende maand plaatsvinden, en zeven spreekt van volledigheid. Daarom is het mogelijk dat, zoals het tijdperk van de gemeente begon met Pascha in de eerste maand, het heel goed zou kunnen eindigen in de zevende maand. Symbolisch zou de zevende maand de tijd van voltooiing zijn, wanneer alles voorbij is. Dat is één opvatting daarover.

Dan is er natuurlijk rond die tijd ook nog, tien dagen later, de Grote Verzoendag. We hebben in Hebreeën gezien dat de vervulling van de Grote Verzoendag eigenlijk ligt in het binnengaan van Christus in de hemel, in het heilige der heiligen, maar ook in het wachten totdat Hij weer terugkomt. De Grote Verzoendag is dus eigenlijk pas helemaal vervuld wanneer Hij weer naar buiten komt. In zekere zin is het hele tijdperk van de gemeente de Grote Verzoendag, maar het is pas voorbij als het voorbij is. Het begon toen Jezus de hemel binnenging, maar het is nog niet afgelopen. Daarom zou de wederkomst van Christus vermoedelijk de volledige vervulling van de Grote Verzoendag zijn, wanneer de hogepriester uit het heilige der heiligen naar buiten komt. Zo kwam de plechtigheid immers werkelijk tot haar voltooiing. En in Hebreeën hoofdstuk 9, waar de schrijver van Hebreeën spreekt over de Grote Verzoendag en Christus als de vervulling daarvan, zegt hij in Hebreeën 9:28:

> zo zal ook Christus, Die eenmaal geofferd is om de zonden van velen weg te dragen, voor de tweede keer zonder zonde gezien worden door hen die Hem verwachten tot zaligheid.
>
> HEBREEËN 9:28

Dit verwijst blijkbaar naar de hogepriester die aan het einde van de plechtigheid uit het heilige der heiligen naar buiten komt, en naar Jezus Die voor de tweede keer terugkomt. Het zou dus heel goed mogelijk zijn om de wederkomst van Christus in verband te brengen met de Grote Verzoendag en met het Bazuinenfeest.

19

Loofhutten en het duizendjarig rijk

En wat zou het Loofhuttenfeest dan zijn? Er zijn tegenwoordig veel christenen die we premillennialisten noemen. Zij geloven dat Jezus bij Zijn terugkomst een duizendjarig rijk zal vestigen, een regering van duizend jaar op aarde. Veel van deze mensen zouden de zeven dagen van het Loofhuttenfeest in verband brengen met die duizendjarige regering. Een reden waarom ze dat volgens mij zouden doen, is de manier waarop over het Loofhuttenfeest wordt gesproken in een profetische passage bij een profeet van na de ballingschap, Zacharia, die vooruitkijkt naar het Messiaanse tijdperk.

Zacharia is bijna het laatste boek in ons Oude Testament. En in het laatste hoofdstuk van dat boek staat in vers 16, Zacharia 14:16:

> Het zal geschieden dat al de overgeblevenen van alle heidenvolken die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, van jaar tot jaar zullen opgaan om zich neer te buigen voor de Koning, de HEERE van de legermachten, en om het Loofhuttenfeest te vieren. Het zal geschieden dat er geen regen zal vallen op hem die uit de geslachten van de aarde niet zal opgaan naar Jeruzalem om zich voor de Koning, de HEERE van de legermachten, neer te buigen. Als het geslacht van de Egyptenaren, waarop geen regen is gevallen, niet zal opgaan en komen, dan zal de plaag komen waarmee de HEERE de heidenvolken zal treffen die niet zullen optrekken om het Loofhuttenfeest te vieren. Dit zal de straf zijn voor de zonde van Egypte en de straf voor de zonde van alle heidenvolken die niet zullen opgaan om het Loofhuttenfeest te vieren.
>
> ZACHARIA 14:16-19

Er wordt dus gezegd dat dit vieren van het Loofhuttenfeest iets is wat alle volken doen. En veel mensen denken dat dit hoofdstuk van Zacharia de omstandigheden na de wederkomst van Christus beschrijft, en dat dit de duizendjarige regering is waarvan zovelen geloven dat die gevestigd zal worden wanneer Jezus komt. De duizendjarige regering zal dus, zeggen zij, gekenmerkt worden door de volken die naar Jeruzalem komen om daar te aanbidden overeenkomstig de gebruiken van de Joodse feesten. En misschien zou het Loofhuttenfeest zelfs de hele duizendjarige regering kunnen voorstellen. Of misschien is het eenvoudig een periode waarin alle volken het jaarlijkse Loofhuttenfeest vieren.

Er zijn tegenwoordig Messiaanse christenen die tijdens het Loofhuttenfeest daadwerkelijk zo vaak als ze kunnen naar Jeruzalem gaan. En elk jaar is er tijdens het Loofhuttenfeest een grote christelijke viering in Israël, omdat zij verwachten dat we

op een dag, wanneer Jezus terugkomt, allemaal het Loofhuttenfeest in Jeruzalem zullen vieren.

Dat is de manier waarop veel mensen deze feesten van de zevende maand begrijpen. Het Bazuinenfeest lijkt te spreken over de opstanding en de opname van de gemeente. De Grote Verzoendag zou kunnen verwijzen naar de hogepriester die uit de hemel naar buiten komt, de wederkomst van Christus, de hogepriester die aan het einde van dat feest uit het heilige der heiligen naar buiten komt. En dan zou het Loofhuttenfeest natuurlijk kunnen overeenkomen met de duizendjarige regering van Christus, omdat zij Zacharia 14 in verband brengen met het duizendjarig rijk. En daarin wordt inderdaad gesproken over het vieren van het Loofhuttenfeest. Dit zijn waarschijnlijk de meest gangbare manieren waarop christenen over de vervulling van deze andere feesten spreken.

20

De woestijnreis als beeld van ons geloofsleven

Nu komt het mij voor dat sommige van deze gedachten wel enige grond zouden kunnen hebben, zoals ik heb geprobeerd aan te geven, vooral bij het Bazuinenfeest en de Grote Verzoendag. Ik kan me heel goed voorstellen dat die met de wederkomst van Christus in verband worden gebracht. Maar hoe zit het met het Loofhuttenfeest? Wat wordt daarmee herdacht? In Leviticus 23:43 staat dat ze het Loofhuttenfeest zullen vieren:

> zodat de generaties na u weten dat Ik de Israëlieten in loofhutten liet wonen, toen Ik hen uit het land Egypte geleid heb. Ik ben de HEERE, uw God.
>
> LEVITICUS 23:43

Nu woonden de kinderen van Israël in loofhutten doordat ze uit Egypte waren gekomen, dat wil zeggen: doordat ze behouden waren. We weten dat dit in het Nieuwe Testament overeenkomt met ons behoud. En toen deze wet werd gegeven, hadden de Israëlieten er geen idee van dat ze veertig jaar in loofhutten zouden wonen. Op dat

moment verwachtten ze waarschijnlijk binnen een paar weken verder te trekken naar het Beloofde Land. Maar zoals later in het verhaal bleek, kwam er een opstand, kwam er uitstel, kwam er een vloek en werd het die generatie verboden om het land binnen te gaan. Ze moesten veertig jaar in de woestijn rondzwerven en in loofhutten wonen. En daarna ging de volgende generatie naar binnen.

Dat wonen in loofhutten duurde voor de Joden dus uiteindelijk ongeveer veertig jaar. Op dit moment wisten ze nog niet dat dat zo zou zijn. Ze dachten dat ze misschien een paar weken in loofhutten zouden wonen, totdat ze het Beloofde Land binnentrokken. Maar hun omzwervingen in de woestijn komen inderdaad overeen met iets wat in het Nieuwe Testament wordt aangewezen. We zien dat in 1 Korinthe 10, een gedeelte dat we al eerder hebben bekeken. We kunnen de wetten van het Oude Testament niet doorlezen zonder van tijd tot tijd bij zulke gedeelten uit te komen.

Om een tekst uit het Nieuwe Testament ernaast te leggen: Paulus zei in 1 Korinthe 10, vers 1:

> En ik wil niet, broeders, dat u er geen weet van hebt dat onze vaderen allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan,
>
> 1 KORINTHE 10:1

Dat zijn de Joden die uit Egypte kwamen.

Dat wil zeggen: de Rode Zee.

> en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, en allen hetzelfde geestelijke voedsel gegeten hebben,
>
> 1 KORINTHE 10:2-3

Daarmee wordt het manna bedoeld.

> en allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben. Zij dronken namelijk uit een geestelijke rots, die hen volgde; en die rots was Christus. Maar in de meesten van hen heeft God geen welgevallen gehad, want zij zijn neergeveld in de woestijn.
>
> 1 KORINTHE 10:4-5

Nu vers 6:

> En deze dingen zijn gebeurd als voorbeelden voor ons, opdat wij niet zouden verlangen naar kwade dingen, zoals ook zij verlangd hebben.
>
> 1 KORINTHE 10:6

In het Grieks staat er ‘typen’, tupos, tupoi. Dit waren typen van onze eigen ervaring. Deze dingen werden ons voorbeeld, onze typen, in die zin dat we niet dezelfde fouten moeten maken als zij, zegt Paulus.

Maar let erop dat Paulus de uittocht van de Joden uit Egypte ziet als iets wat overeenkomt met ons behoud. Hun doortocht door de Rode Zee is als gedoopt worden. Dat ze door de wolk geleid werden, is als geleid worden door de Heilige Geest. Hun eten van geestelijk voedsel, het manna, is als ons genieten van het behoud in Christus. Het drinken van de geestelijke drank die uit de rots kwam, is als het levende water dat Christus ons geeft, en dat is de Heilige Geest. Paulus zegt dat de ervaring van de kinderen van Israël in de woestijn overeenkomt met onze ervaring: we zijn behouden en leven nu dit tegenwoordige leven.

Met andere woorden, als er iets in onze ervaring of in het Nieuwe Testament is wat overeenkomt met de omzwervingen in de woestijn, dan is het het christelijke leven. We zijn uit Egypte gekomen, we zijn behouden, en nu zijn we op weg naar een beloofd land. Maar ondertussen zijn we in de wereld en drinken we die geestelijke drank. We eten van Christus.

21

Drie feesten als beelden van de gemeentetijd

Als dat waar is, dan zou het Loofhuttenfeest, dat bedoeld is om daaraan te herinneren, heel goed zijn vervulling kunnen hebben in het christelijke leven zelf. Daarmee zou het sterk lijken op de andere feesten van zeven dagen. Want bij het Feest van de ongezuurde broden en bij het Wekenfeest duurde elk van die feesten, net als dit feest, zeven dagen. Elk daarvan kwam, zoals ik heb geprobeerd duidelijk te maken, overeen met iets wat van toepassing is op de hele periode van het tijdperk van de gemeente en op ons hele leven binnen dat tijdperk.

Het Feest van de ongezuurde broden, die zeven dagen, vertegenwoordigde de hele periode van wat Christus heeft ingeluid door het Pascha te zijn: een leven zonder zuurdeeg, een leven van heiligheid, een leven van afzondering voor God. Dat is één kenmerk van dit tijdperk, dat wordt gekenmerkt door de zeven dagen van ongezuurde broden.

Het binnenhalen van de oogst met Pinksteren is een ander aspect van dit hele tijdperk. Het is het tijdperk dat Jezus heeft ingeluid en dat werkelijk begon op de Pinksterdag, toen de Heilige Geest kwam. Dat was het begin van de oogst. De oogst is sindsdien aan de gang en zal doorgaan totdat Jezus komt. God haalt Zijn volk als oogst binnen bij Zichzelf.

Dus als die feesten van zeven dagen in zekere zin het hele tijdperk van de gemeente vertegenwoordigden, zoals het geval lijkt te zijn, dan zou het Loofhuttenfeest, dat ook een feest van zeven dagen is, heel goed eveneens gezien kunnen worden als een voorstelling van het hele tijdperk van de gemeente. Ons hele leven van omzwerven, tussen het moment waarop we door het behoud uit Egypte kwamen en het moment waarop we sterven en verdergaan naar wat ons beloofd is, of naar het beloofde land.

Bedenk dat er over Abraham in Hebreeën hoofdstuk 11 staat:

> Want hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God de Bouwer en Ontwerper is.
>
> HEBREEËN 11:10

Ze zochten een hemels land, en dat doen wij ook. Dat is wat de schrijver van Hebreeën hier te kennen geeft.

22

Christenen als vreemdelingen en pelgrims

Als dat zo is, dan zou het Loofhuttenfeest eenvoudig een voorstelling zijn van ons tegenwoordige leven als vreemdelingen en bijwoners. Aan het einde van hun omzwervingen in de woestijn, toen de Joden hun loofhutten, hun tenten, verlieten, gingen ze in huizen in het Beloofde Land wonen. Ze werden een volk dat zich in steden vestigde. Maar tijdens hun omzwervingen in de woestijn waren ze vreemdelingen in het land waar ze zich bevonden. Ze hoorden daar niet thuis. Ze waren pelgrims die op reis waren met de opdracht hun thuis te bereiken. En zo worden wij in het Nieuwe Testament ook aangeduid.

Het is interessant, want Abraham, Izak en Jakob worden vreemdelingen en pelgrims genoemd, zelfs in het Beloofde Land. In hun tijd bezaten ze het niet. In Hebreeën hoofdstuk 11, waar over hen wordt gesproken, staat in vers 13, Hebreeën 11:13:

> Deze allen zijn in het geloof gestorven. Zij hebben de vervulling van de beloften niet verkregen, maar hebben die vanuit de verte gezien en geloofd en begroet, en zij hebben beleden dat zij vreemdelingen en bijwoners op de aarde waren.
>
> HEBREEËN 11:13

En dat zijn wij ook.

Zo zegt Petrus in 1 Petrus hoofdstuk 2, vers 11:

> Geliefden, ik roep u op als bijwoners en vreemdelingen u te onthouden van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen de ziel.
>
> 1 PETRUS 2:11

Wij zijn dus vreemdelingen, wij zijn bijwoners, wij zijn pelgrims in de wereld. We zijn op weg naar een beloofd land en we zullen in geloof sterven. Als Jezus tijdens ons leven niet komt, kunnen we in geloof sterven zonder die belofte ontvangen te hebben. Dan zullen we die ontvangen. Dan zullen we de Jordaan oversteken, het beloofde land in. Ons leven in deze wereld is een pelgrimsleven, zoals de Joden die door de woestijn trokken en in loofhutten woonden. Het feit dat ze in loofhutten woonden, spreekt van een pelgrimstocht. Het spreekt van het feit dat ze zich nog niet blijvend hebben gevestigd. Ze hebben nog geen huizen. Het zijn verplaatsbare woningen. En zo beeldt het Loofhuttenfeest volgens mij het huidige tijdperk uit van degenen die behouden zijn. Het zijn mensen die nog niet in het Beloofde Land zijn, maar die onderweg zijn, pelgrims in de wereld. Ze hebben zich hier niet blijvend gevestigd.

23

Loofhutten en Zacharia in de gemeentetijd

Het Feest van de ongezuurde broden spreekt van ons morele en geestelijke karakter: dat we in dit huidige tijdperk ongezuurd zijn. Het Pinksterfeest spreekt van de oogstaspecten van het huidige tijdperk: het feit dat we bij de oogst betrokken zijn, dat we oogsters zijn. En dan lijkt het Loofhuttenfeest de situatie te herdenken waarin de Joden een type van ons waren, als rondtrekkende mensen op weg naar het Beloofde Land. Dat zijn wij in dit tijdperk. Volgens mij beeldt het Loofhuttenfeest het tijdperk van de gemeente uit, net als de andere feesten van zeven dagen, en niet iets anders.

In Zacharia 14 zagen we dat alle volken naar het Loofhuttenfeest komen. Anders rust Gods vloek op hen of ontvangen ze geen regen. Zoals ik Zacharia begrijp, is dit allemaal apocalyptische beeldspraak. Maar de gedachte gaat volgens mij, zoals ik die passage in haar verband begrijp, over het tijdperk van de gemeente. Het gaat niet over iets wat met de wederkomst van Christus is ingeluid. Het is iets wat met de eerste komst van Christus is ingeluid.

Zonder uitvoerig op Zacharia in te gaan: veel mensen hebben er grote moeite mee om in Zacharia 14 iets anders te zien dan de wederkomst van Christus en wat daarop volgt. Maar wanneer je Schrift met Schrift vergelijkt, lijkt het mij duidelijk dat het gaat over wat op de eerste komst van Christus volgt. Het Loofhuttenfeest zou daar dus in feite

het tijdperk van de gemeente uitbeelden, dat op de verschijning van Christus volgde. Dat zou betekenen dat alle feesten het tijdperk van de gemeente uitbeelden. Ze hebben allemaal hun vervulling in het tijdperk van de gemeente, maar misschien ook in iets anders.

24

Bazuinen als aankondiging van Jeruzalems val

Het zou vreemd zijn als het Bazuinenfeest de wederkomst van Christus uitbeeldt, terwijl het Loofhuttenfeest, dat later in de maand volgt, het christelijke leven in deze huidige tijd uitbeeldt. Ik wil voorstellen dat er op zijn minst nog een andere mogelijkheid is. Ik kan niet echt zeggen of die juist is of niet. Die mogelijkheid is dat het Bazuinenfeest misschien geen bazuinen uitbeeldt die een feest aankondigen, maar bazuinen die het oordeel aankondigen.

Je herinnert je misschien hoe Israël zeven keer om Jericho heen trok. Op de zevende dag bliezen ze op de bazuinen, en dat betekende de verwoesting van Jericho. In het boek Openbaring vindt een oordeelsscène plaats wanneer zeven engelen met zeven gouden bazuinen uit het heilige der heiligen komen. Ze blazen ieder afzonderlijk op hun bazuin, en elke bazuinstoot brengt een aspect van verwoesting en oordeel.

Verschillende mensen hebben verschillende ideeën over waar Openbaring over gaat. Zoals ik die passage in Openbaring begrijp, gaat het over de val van Jeruzalem. De bazuinstoten, de zeven bazuinen, kondigen de verwoesting van Jeruzalem aan, net zoals in een eerder tijdperk bazuinstoten, zeven bazuinen, de val van Jericho teweeg hadden gebracht.

In het boek Openbaring wordt Jeruzalem met veel heidense grootheden uit het Oude Testament vergeleken. Het is als Babylon de Grote. Het wordt in geestelijke zin Egypte en Sodom genoemd. Dat het met Jericho vergeleken zou worden, past bij Openbaring: beelden ontlenen aan heidense steden die geoordeeld moesten worden, en zeggen dat Jeruzalem nu op hen lijkt.

Ik weet het niet, maar het is mogelijk dat deze bazuinstoot niet de bazuinstoot van de wederkomst van Christus is. Misschien komt hij overeen met de bazuinstoten die Jericho deden vallen, als een type en een schaduw van de val van Jeruzalem. Dat gebeurde binnen het tijdperk van de gemeente, en het gebeurde zelfs in september.

De val van Jeruzalem verliep in fasen. De Romeinen belegerden de stad lange tijd, en dat begon eigenlijk in de tijd van het Pascha. De Romeinen lieten de Joodse pelgrims voor het Pascha Jeruzalem binnengaan, maar ze lieten hen er niet uit. Daardoor zat de stad propvol mensen. Wanneer de belegering plaatsvond, zou dat betekenen dat hun voedsel sneller op zou raken.

Maar de belegering van Jeruzalem begon rond Pascha, en Jeruzalem viel in verschillende fasen. Het is moeilijk om te weten op welk moment je de definitieve val precies moet plaatsen, want de tempel werd bijvoorbeeld eind augustus platgebrand. Maar er werd nog steeds hevig gevochten, er was veel verzet, en de Romeinen kregen pas ergens in september de volledige controle over de stad. Volgens mij wordt een datum rond 7 september genoemd voor de definitieve val van Jeruzalem. Toen kregen de Romeinen de stad volledig onder controle.

Er werd natuurlijk veel gevochten in allerlei verschillende fasen van de Romeinse verovering, maar ik heb gelezen dat 7 september de dag is waarop Rome de stad volledig onder controle had en alle Joden had onderworpen. Waarschijnlijk komt 7 september niet overeen met een van deze datums, maar misschien komt iets wat toen gebeurde daar wel mee overeen. Ik weet het niet.

25

Christus onder ons en de grenzen van de uitleg

Het is mogelijk dat het Loofhuttenfeest ook de eerste komst van Christus voorstelt, omdat Jezus onder ons Zijn tent heeft opgeslagen.

> En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.
>
> JOHANNES 1:14

Dat staat in Johannes 1:14. Ik heb me weleens afgevraagd of Hij misschien in september geboren is. Misschien is Hij tijdens het Loofhuttenfeest geboren, of verwekt, aangezien in Aziatische landen iemands leven soms vanaf de verwekking wordt gerekend, niet vanaf de geboorte. We kunnen dat eigenlijk niet weten. Maar Jezus' geboorte, of het moment waarop Hij onder ons Zijn tent opsloeg, zou aan het begin van het Loofhuttenfeest kunnen hebben plaatsgevonden. Misschien was dat zelfs het moment waarop Hij in de baarmoeder kwam, toen Hij werd verwekt. En dat was het begin van dit tijdperk waarin we nu leven, het tijdperk van het Loofhuttenfeest.

Ik weet het niet zeker, en het spijt me dat ik zo weinig duidelijkheid kan geven over iets, terwijl we over sommige eerdere dingen zo zeker konden zijn. Ik heb je gewaarschuwd dat de betekenis van de feesten van de zevende maand onduidelijk is. Het Nieuwe Testament vertelt ons niet zomaar wat ze betekenen. We zien echter dat de feesten uit het eerste deel van het jaar allemaal op een heel duidelijke manier zijn vervuld op de dag waarop ze plaatsvonden. Daarom zou je verwachten dat de vervulling van de feesten van de zevende maand heeft plaatsgevonden of zal plaatsvinden wanneer die feesten worden gevierd.

Daarom hebben degenen die specifieke datums voor de wederkomst hebben voorspeld, bijna altijd een datum in september aangewezen als de datum waarop Hij zou moeten komen. Zulke voorspellingen doen is altijd dwaas, want:

> Wees dan waakzaam, want u weet de dag en ook het uur niet waarop de Zoon des mensen komen zal.
>
> MATTHEÜS 25:13

Ze verwachten dat het tijdens het Bazuinenfeest of het Loofhuttenfeest zal zijn, omdat ze denken dat deze feesten daarnaar vooruitwijzen. Misschien doen ze dat ook. Ik weet het niet. Ik laat je achter zonder een definitieve conclusie, omdat ik zelf ook geen definitieve conclusie heb.

Ik weet niet waar ze naar verwijzen, want het is mogelijk dat ze inderdaad verwijzen naar dingen die nog in de toekomst liggen. Het is mogelijk dat ze inderdaad verwijzen naar de wederkomst van Christus, in elk geval het Bazuinenfeest. Maar ik geloof dat het Loofhuttenfeest moet verwijzen naar het tijdperk van de gemeente, net als de andere feesten die zeven dagen duren. Dat zou in elk geval mijn mening zijn. Het is duidelijk geen mening die iedereen deelt, dus vorm gerust je eigen mening. Maar dat is alles wat we met deze feesten kunnen doen. We kunnen niet verder gaan dan wat het Nieuwe Testament ons vertelt, en het geeft ons helemaal geen antwoord op de betekenis van deze laatste feesten.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Leviticus 23:21
- 1 Korinthe 5:7
- Johannes 6:27
- Leviticus 23:1-3
- Leviticus 23:4-8
- Lukas 22:19-20
- Jeremia 23:7-8

- 1 Korinthe 5:8
- Leviticus 23:9-11
- Leviticus 23:12-14
- 1 Korinthe 15:20
- Kolossenzen 1:18
- 1 Korinthe 15:23
- Johannes 12:24
- Leviticus 23:15
- Leviticus 23:16
- Handelingen 2:1
- Exodus 23:16
- Leviticus 23:16-17
- Leviticus 23:18
- Leviticus 23:19-21
- Leviticus 23:22
- Openbaring 14:4
- Jakobus 1:1
- Jakobus 2:1
- Jakobus 1:18
- Leviticus 23:23-25
- Leviticus 23:26-27
- Leviticus 23:28-32
- Leviticus 23:33-34
- Leviticus 23:35-36
- Leviticus 23:37-38
- Leviticus 23:39
- Leviticus 23:40
- Leviticus 23:41-42
- Leviticus 23:43
- Leviticus 23:44
- Mattheüs 24:31
- 1 Thessalonicenzen 4:16-17
- Hebreeën 9:28
- Zacharia 14:16-19

- 1 Korinthe 10:1
- 1 Korinthe 10:2-3
- 1 Korinthe 10:4-5
- 1 Korinthe 10:6
- Hebreeën 11:10
- Hebreeën 11:13
- 1 Petrus 2:11
- Johannes 1:14
- Mattheüs 25:13

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.